

Sonet n°19 El perfum teu

Un relat de: [ThomasTurner1985](#)

Perfum teu

Estranya melangia tinc dins meu,
Ombrívola tristesa que m'agreuja,
Roman la meva ment obscura i greu,
Sols el perfum de ta bellesa m'alleuja.

Més enmig d'aquest crepuscle enboirat,
La llum de l'amor també s'hi albira.
Reflex suau i lleu quasi ignorat,
Tresor valu'so que el meu cor admira.

Sospeso tristesa i joia breument,
La tristor sobresurt per la fermesa,
Més l'amor reviu per la tendresa.

I, malgrat que avança feixugament,
Esparpallarà la fosca boirina.
Lluirà al cel l'estelada més fina.